

IN MEMORIAM

Недавно, заправо 22. V 1978. године, опростили смо се, на београдском Новом гробљу, од другарице Данице Гавриловић, архивског саветника и радника у Историјском архиву Београда, која је након краће болести преминула 19. V 1978. године.

Опраштајући се од другарице Данице, говорници су дали обиље података из њене биографије, а овом приликом ћемо се задржати само на суштини њене личности, онако како смо је ми упознали, видели и доживели.

Другарица Даница је добар део свог живота провела уз књигу и са књигом, показујући интерес за широки спектар питања, трансформишући брзо своје интересе и комплентирајући их у циљу стварања једне свеобухватне синтезе о животу, раду, науци и, наравно, посебно нашој струци — архивистици.

У показивању својих интереса и њиховом међусобном повезивању остварила је за живота таква мултидисциплинарна сазнања и синтезе да би се, са пуно права, могло рећи да је готово у потпуности задовољавала, али никад у потпуности и задовољила, своју знатижељу, свој дух истраживача, дух непрекидно заинтересоване особе, посебно за све што је ново, савремено, па и за оно што тек треба да дође, за будућност у целини.

Једном речју, била је особа широког интелектуалног опуса, од лингвисте, што јој је било основно образовање, до архивисте врхунског домена, па и историчара, информатичара итд., таквих могућности и резултата, да се с правом може рећи да се винула у високе кругове научне мисли из ових области и ако није стигла да то и формално верификује потребним дипломама.

То што је стекла у архивистици, тј. да буде архивски саветник, је била и њена најдража титула, јер је исту стекла у струци којој је поклањала целу себе од дана кад се за њу определила, тј. од 1951. године, када је завршила групу француског језика и постала врло брзо иза тога директор Историјског архива Шапца.

Осетивши да јој дух више тежи истраживању, науци, новим сазнањима, определила се да у архивистици то и буде, па се након првих искустава, врло брзо нашла у предњим редовима архивистичких активиста, стручњака и, може се с правом рећи, научника савремене архивистике, чијој је афирмацији као науци, а не само струци, допринела добрим делом.

Да би све то остварила морала је да се понаша онако како је то стално и чинила. Журила је да спозна туђа искуства. Много је читала о свему томе у светској литератури. Није жалила ни труда ни средства. Практично, све што је могла да смогне са материјалне тачке гледишта претварала је у књиге, у путовања ради нових сазнања из туђих искустава и, наравно, у одржавању живота, који је на најфинији могући, скроман начин, водила.

Њена љубав за књигу, за нова сазнања, за науку, није била одвојена од текућег живота. Била је активна свуда. Носила се и са проблемима из свакидашњег жи-

вота. Ненаметљиво је учествовала у свим токовима нашег живота и рада. Прихватила се и доприносила много и у ономе што се зове трансформација нашег друштва у социјалистичко самоуправно, хумано друштво, којег је са великом љубављу прихватила и за њега се борила снагом хуманисте, научника, стручњака, снагом великог патриоте, што јој је и друштво више пута и признало, а у нашем колективу и доказима разумевања сваког појединца и потврђивало.

Ретко се нађе човек који може, као што је то Даница могла, да повеже све то скупа, да има широки опус интереса за све, а у свему томе љубав готово за сваког човека. Она је умела да се радује успеху сваког, да сваком помогне, а оним материјално слабијим чак и у материјалном погледу. У том погледу је била позната и у нашем колективу.

Провела је радни живот највише у Историјском архиву Београда и за њега је имала и највише љубави. И поред низа понуда остала је доследна својој љубави за Историјски архив Београда и у њему и сагорела радећи такорећи до последњег тренутка свог живота. Мислимо да јој је испуњена жеља да тако и буде и ако је неправедно да се то догоди у време када је била на успону своје интелектуалне моћи и снаге, када је још више могла да дâ доприноса за афирмацију и Историјског архива Београда и архивистике уопште.

Учинимо да с том мишљу и останемо непрекидно жалећи за њом, јер је то доиста велики губитак за Историјски архив Београда, па и архивистику уопште.

Била је и стални сарадник „Годишњака града Београда“ што се лако прати из низа објављених стручних и научних радова, па и за њега представља губитак.

Због свега тога ће сећање на нашу Даницу остати неизбрисиво.

Др. Радомир Богдановић